

Arrest

**nr. 128 317 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met

Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 16 april 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt in de beschikking van 16 juni 2014 het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij een aanvraag van 17 maart 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij een kopie van haar bijlage 26 voorlegde om haar identiteit aan te tonen, maar dat dit document de vermelding “Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs” draagt en bijgevolg niet aanvaard kan worden als bewijs van identiteit.

De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Gezien de bestreden beslissing wel degelijk formeel gemotiveerd is en gelet op de verdere uiteenzetting van de verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat zij eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Zij stelt immers dat het geenszins juist is dat in de bestreden beslissing aangegeven wordt dat geen paspoort of identiteitsdocument werd voorgelegd. Zij geeft aan dat de bijlage 26 duidelijk te lezen staat dat zij houder is van het “paspoort pp (nummer) met visum geen” en houder van het document “pp'en kinderen”. Zij stelt dat dus voldoende duidelijk een identiteitsbewijs werd voorgelegd bij de aanvraag en dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds op 28 juli 2011, zijnde ruime tweeëneenhalf jaar voor de aanvraag, kennis en zekerheid had over de identiteit van de verzoekende partij.

Er dient te worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij voormelde aanvraag als identiteitsbewijs inderdaad de bijlage 26 van 28 juli 2011 heeft voorgelegd en dat op deze bijlage 26 inderdaad de vermeldingen staan die de verzoekende partij aangeeft in haar verzoekschrift. Verder dient te worden vastgesteld dat zich in het administratief dossier het paspoort met de betrokken nummer bevindt van de verzoekende partij en de paspoorten van de drie kinderen die op de bijlage 26 vermeld worden.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk lijkt de voorgelegde bijlage 26 niet als bewijs van identiteit te aanvaarden, louter omdat hierop vermeld wordt dat dit document geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs is, wanneer deze bijlage 26 uitdrukkelijk verwijst, met nummer, naar het paspoort van de verzoekende partij, en tevens naar de paspoorten van de kinderen die op de bijlage vermeld worden, en deze paspoorten zich allen reeds in het administratief dossier bevinden.

In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich tot te stellen dat uit de bijlage 26 geen bewijs van identiteit of nationaliteit kan worden afgeleid, maar zij gaat hierbij voorbij aan de specifieke vermeldingen op de bijlage 26 en aan het feit dat de paspoorten van de verzoekende partij en haar kinderen, waarnaar de betrokken bijlage verwijst, zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden.

Het betrokken onderdeel van het enig middel lijkt gegrond, zodat niet verder op de andere onderdelen dient te worden ingegaan.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet

toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 juni 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 augustus 2014 staat het volgende vermeld: *“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt dat het verzoek tot horen, gezien het voorstel in de beschikking tot inwilliging van het beroep, een vergissing van harentwege betreft ingegeven door een slecht automatisme van steeds te vragen om gehoord te worden. VwP verwijst naar haar nota.”*

Er dient te worden vastgesteld dat uit de beschikking van 16 juni 2014 blijkt dat het beroep van de verzoekende partij wordt ingewilligd. De verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij te vragen gehoord te worden. Bovendien dient te worden benadrukt dat zij ter terechtzitting zelf aangeeft dat de vraag tot horen een vergissing van harentwege betreft en ingegeven is door een slecht automatisme van steeds te vragen gehoord te worden. Zij betwist aldus de grond van de beschikking niet. De verwerende partij die daarentegen niet heeft gevraagd gehoord te worden, verwijst ter terechtzitting naar haar nota met opmerkingen. De Raad merkt op dat waar de verwerende partij louter verwijst naar haar nota met opmerkingen, zij in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 16 juni 2014 opgenomen grond, zodat zij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in de beschikking van 16 juni 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat het beroep ingewilligd dient te worden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt nietig verklaard. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET